

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

APARE DUMINECA

Prețul abonamentului:	Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacției „Foaia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrației „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.	Prețul inserțiunilor:
Pe un an 160 Lei		Pentru publicațiuni oficiale, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei.
Pe jumătate de an 80 „		
Pe un pătrar de an 40 „		
Un număr 3 Lei.		
Pentru străinătate pe un an 260 Lei.		

Nr. 268 Pres. ex 1931

IOSIF

din îndurarea lui Dumnezeu Episcopul dreptcredincios al Eparhiei ortodox-române a Caransebeșului.

Jubitului Cler și Popor credincios,

Dar, îndurare și pace dela Dumnezeu Tatăl și dela Domnul nostru Iisus Christos!

„Mărimu-Te Dătătoriule de viață Christoase, Carele pentru noi acum cu Trupul Te-ai născut din nenuntita și precurata Fecioară Maria”.

(Pripeala la Nașterea Domnului).

În mijlocul neajunsurilor, a neliniștei și a îngrijorărilor de tot felul, în așa numita criză financiară-economică, în carea nu numai noi ne sbatem, ci, așa zicând, lumea întreagă, căutând eșire spre o viață socială pacinică, îndestulată, fără grija zilei de mâne, asigurându-ne buna înțelegere și pacea între popoare, iată-ne, iubiții mei, ajunși la un popas de odihnă, de reculegere sufletească și totdeauna și de împrăștiare și întărire a puterilor noastre fizice, trupești, având atât de mare lipsă de această reculegere și întărire.

Acest popas de odihnă și de reculegere, iubiții mei, e sfânta sărbătoare de astăzi, sărbătoarea Nașterii Domnului nostru Iisus Christos, care sărbătoare ne dă prilej să ne ridicăm cu sufletul deasupra mizeriilor, neajunsurilor zilnice și uitând de ele pentru un moment, se privim cu ochii sufletului nostru la ieslea din Vitleem, la pruncul Iisus, la Dumnezeu Cel vecinic, Care pentru noi, pentru mântuirea neamului omenesc din noianul păcatelor, a luat trup omenesc născându-se din precurata Fecioară Maria, și cu umilință să-L preamărim cu cuvintele cântării ce a resunat în sfintele noastre biserici la rugăciunea de dimineață, la sfânta Utrenie: „Mărimu-Te Dătătoriule de viață Christoase, Carele pentru noi acum cu Trupul Te-ai născut din nenuntita și precurata Fecioară Maria”.¹⁾

Am numit această mare și sfântă sărbătoare, popas de odihnă, de reculegere, căci, iubiții mei, viața noastră de acum o asemenez cu călătoria prin marele deșert, pustietate,

1) Pripeala dela Utrenie.

Sahara, din Africa, și situația noastră, cu situația caravanelor, a călătorilor, a comercianților, neguțătorilor, cari mijlocesc comerțul, negoțul, prin această primejdioasă pustietate. Greutățile, neajunsurile, neliniștea, grija de ziua de mâine, cari încunjură viața noastră de astăzi; le asemenez cu primejdiile, cari amenință viața caravanelor, a călătorilor, negustorilor, cari sunt siliți se umble prin acea pustietate, prin acea mare de nisip, lipsită de apă, dară plină de dogoritoare ferbințeală, care istovește puterile călătorilor și a animalelor, a blânelor cămile, numite și „corabia deșertului”. Călătorii prin acest deșert sunt în primejdia de a fi atacați de bandiții deșertului, de bandele de tâlhari, cari pândesc pe călători, și de fiarele selbatice; în primejdia de a fi răpuși de sete, sau înmormâtați de munții de nisip, pe cari îi ridică vânturile. În acest deșert, în lungul cărărilor, să află ici-colo, la mari îndepărtări, câte o oază, totatătea insule, ostrove, în marea de nisip a deșertului; oaze cu apă răcoroasă, cu arbori, vegetație, verdeată și case de adăpost, la cari ajungând călătorii obosiți, plini de bucurie că au ajuns în pace, se odihnesc, se recrează și întăresc atât ei, cât și cămilele lor. Se odihnesc, se recrează, și apoi cu puteri înnoite pornesc din nou la drum, și tot așa, până ce ajung la ținta călătoriei lor.

Așa să întâmplă, iubiții mei, și cu noi, în calea vieții noastre. Trecem prin greutăți de ordin material, de natură materială, în ce privește economia țării, de cari se resimte și economia, starea materială a fiecăruia din noi. Greutăți materiale, ca urmări firești ale războiului trecut, sub povara cărora sufer toate țările. Pe lângă aceste greutăți materiale și firești după război, ne amenință și bandiții pustiuului, fiarele sălbatice, cari sunt: satana și slugile lui, a căror roadă e suflul necredinței, a ateismului, a negărei și combaterii lui Dumnezeu, ce se furișează în inimile multora și le ia în stăpânire, ca apoi, lipsiți de apa vieții, ce izvoarește din credința în Dumnezeu și din învățăturile Mântuitorului, să-și peardă sufletele. Pe lângă suflul necredinței e și focul dogoritor al luxurii nebun, al nesațului și al imoralității, care foc istovește puterile sufletești și trupești ale celor învăluiți de el.

Dară, iată-ne acum, iubiții mei, ajunși la un loc de odihnă, la o oază, la sărbătoarea *Nașterii Domnului nostru Iisus Christos*. Ajunși la acest loc de odihnă să *preamărim pe Domnul nostru Iisus Christos, Dătătorul de viață. Carele pentru noi s'a născut*, și să ne întărim puterile noastre sufletești, și prin ele și cele trupești.

Și oare, cum ne vom întări puterile sufletești? Așa, dacă, — desbrăcați de grijile lumești și de dorul după plăceri lumești, — vom medita, vom cugeta asupra nemărginitei bunătăți a lui Dumnezeu, carea s'a manifestat, s'a arătat prin Nașterea Domnului nostru Iisus Christos, trimis de Tatăl ceresc în lume pentruca, prin învățăturile lui luminând mintea oamenilor întunecată prin păcatul strămoșesc, să-i aducă la cunoștința adevăratului Dumnezeu, arătându-le și calea, care duce la adevărata viață, la mântuire, la adevărata fericire și pământească și cerească. Căci, omenimea, în urma păcatului strămoșesc și a urmărilor acestuia, — păcate, cari tot a depărtat-o dela Dumnezeu, încât în cele din urmă nici nu L-a mai cunoscut, — n'a mai avut viață. N'a mai avut viață, a fost moartă, căci viața omenimei, viața omului, e viață numai în legătură cu Dumnezeu. Mântuitorul Iisus Christos, născându-se și învățând oamenii a cunoaște pe Dumnezeu și a-L iubi și a trăi după voia cea sfântă a Lui, i-a adus în legătură cu Dumnezeu, i-a adus la adevărata viață, la mântuirea de urmările păcatului. Această legătură cu Dumnezeu constituie, face și adevărata fericire, atât pământească cât și cerească. Căci, ce fericire mai mare poate să fie, decât a trăi în legătură, în comuniune cu Dumnezeu?

Unul dintre cele mai bune prilejuri de a medita asupra nemărginitei bunătăți și iubiri de oameni a lui Dumnezeu, este prilejul acestei mari sărbători a Nașterii Domnului, când s'a împlinit făgăduința Tatălui ceresc, dată protopărinților, după ce au fost ademeniți de șerpele-diavol în Raiu. S'a împlinit făgăduința mântuirii prin Nașterea Aceluia, care avea să sdrobească și a și sdrobit capul șerpelui.

Meditând asupra acestei bunătăți și iubiri nemărginite a lui Dumnezeu Tatăl și a Fiului Său iubit, Domnului nostru Iisus Christos, Carele s'a umilit pe Sine luând trup omenească născându-Se, să-L primim cu brațele deschise pe Cel născut, Domnul nostru Iisus Christos, crezând în trăsul și în Celce L-a trimis, adecă în Tatăl ceresc; să-I urmăm învățăturile trăind după poruncile Lui, după povețele sfintei noastre Biserici, din care curge izvorul

netulburat și neseccat al învățăturilor Lui; din care izvor să ne răcorim sufletele stâmpărându-ne setea sufletelor și răcorindu-le, precum își stâmpără și răcoresc setea călătorii deșertului, ajungând la oazele ce le dă odihnă.

Pe lângă această meditațiune, iubirii mei, să luați și hotărârea — din dragostea față de Dumnezeu Tatăl, Care și-a îndeplinit făgăduința Sa, și față de Domnul nostru Iisus Christos, Care a luat trupul nostru omenesc venind în lume prin nașterea Sa, și din dorința fericitoare de a fi totdeauna în legătură și uniune strânsă cu Dumnezeu, — ca să vă hrăniți sufletele cât mai des împărtășindu-vă cu Trupul și Sângele Mântuitorului, căci Însuș a zis: „*Celce mănâncă Trupul meu și bea Sângele meu întru mine rămâne și eu întru el*“²⁾

Astfel să vor întări astăzi puterile noastre sufletești.

Întărindu-ni-se puterile sufletești, împreună cu acestea să întăresc și cele trupești, căci, celce are credință tare în Dumnezeu, celce viețuește după voința sfântă a lui Dumnezeu, și prin urmare în legătură cu Dumnezeu, supoartă cu ușurință toate neajunsurile, lipsurile, greutățile, chiar și boalele trupești, fără murmur, știind, că, nimica nu se întâmplă fără știrea și îngăduința lui Dumnezeu. Exemple de acestea avem în viețile sfinților și a mucenicilor, cari au răbdat schingiuri, chinuri grozave și moartea pentru dragostea și credința în Dumnezeu; dară, exemple de acestea avem și între semenii noștri, adecă între noi.

Inarmați cu puteri improspătate, sufletești și trupești, din prilejul sfintei sărbători de acum a Nașterii Domnului nostru Iisus Christos, vom porni mai departe pe calea colțuroasă a vieții noastre spre un nou popas de odihnă, până ce, din mila Lui Dumnezeu și cu ajutorul Lui, vom ajunge la ținta finală, pentru carea suntem zidiți, la viața cerească fericită în Dumnezeu și cu Dumnezeu.

În această cale ne vor pândi multe primejdii și ispite, căci, și noi formăm caravane în această călătorie a vieții; ne vor ataca bandiții deșertului, fiarele sălbatice ale acestui deșert: diavolul și slugile lui, cari să silesc a răpune pe cei slabi, prin înstrăinarea lor de Dumnezeu, prin infiltrarea, introducerea necredinței în sufletele lor, prin zdruncinarea încrederii în bunătatea și ajutorul lui Dumnezeu. Toate acestea prevăzute de sfântul apostol Petru, care îndeamnă pe creștini cu cuvintele: „*Fiți treji și priveghiați, că protivnicul vostru, diavolul, ca un leu răcnind umblă, căutând pe cine să înghită*“³⁾. În această călătorie să vor ridica, purtați de vânturile pustiului, nourii și munții de nisip, cari să ne cutropească, și arșița, focul dogoritor al pustiului, cari să ne răpună prin lipsa de apă răcoritoare și de hrană sufletească. Și acestea sunt: patimile omenești de tot felul, luxul nebun în haine, îmbrăcăminte și mâncare, în îmbuibare, desfătare și imoralitate, slujind trupului, pântecelui, cari aduc nu numai perzare sufletească, ci și trupească, — după cum deobște să știe, — aduc și sărăcie pe capul omului; apoi, ademenirile și învățăturile sectare, eterodoxe, eretice, cari dau înțeles fals, neadevărat, învățăturilor Domnului nostru Iisus Christos, explicându-le după priceperea, gustul și scopul lor, contrar învățării sfintei Biserici și a sfinților Părinți. Prin acestea, cei ademeniți, ajunși în nefericitele mreje ale protivnicilor, se lipsesc de izvorul limpede și răcoritor, și de hrana sufletească a învățăturilor Mântuitorului, și astfel, succombă, se prăbușesc și cad în prăpastia necredinței, aducătoare de moarte sufletească, neajungând la ținta călătoriei din această viață, precum pier și călătorii prin pustiu în lipsa apei, care să le stâmpăre setea. De aceea, în vederea acestor multe primejdii, ce ne amenință, pe lângă indemnul sfântului apostol Petru, de care indemn vă vorbii mai nainte, ve indemn, iubirii mei, și cu cuvintele sfântului apostol Pavel: „*Fiți statornici, neclățiți, sporind în lucrul Domnului pururea, sciind că osteneala voastră nu este deșartă în Domnul*“⁴⁾.

Cărările, pe cari călătoresc caravanele prin deșertul Sahariei, sunt presărate cu osemintele îngălbenite ale călătorilor omoriți de bandiții deșertului, celor căzuți în ghiarele fiarelor sălbatice, a celor pieriți de sete și de foame; ale călătorilor și ale animalelor lor.

O, Iisuse Christoase, Mielușelul lui Dumnezeu, Carele astăzi Te-ai născut în lume, venind să rădici păcatul lumii, să învești și să mântuești pe omul cel căzut, ademenit de

2) Ioan c. 6. v. 56.

3) I. Petru, c. 5, v. 8.

4) I. Corinteni c. 15, v. 58.

șerpele-diavol în Raiu, fă, ca credincioșii Tăi, fiii sfintei noastre Biserici întemeiate de Tine, să nu cadă nici unul în călătoria din această lume deșartă; calea lor să nu se presară cu osămintele lor, ci toți să ajungă la ținta călătoriei lor, la fericirea cerească, la viața vecinică prin Tine și în uniune cu Tine în sânul Tatălui ceresc!

După acestea, iubiții mei, dorind din tot sufletul meu, ca să vă fie asigurată o cât mai liniștită călătorie pornind dela popasul de astăzi, vă aduc aminte de cuvintele Mântuitorului, rostite cătră fariseii cari Î-l ispiteau, „*Dați împăratului cele ce sunt a-le împăratului și lui Dumnezeu cele ce sunt ale lui Dumnezeu*“.⁵⁾ Căci, iubiții mei, noi avem o îndoită cetățenie. Suntem cetățeni ai împărăției cerești, a lui Dumnezeu, dară, trăind în lume, suntem și cetățeni ai unei împărății lumești. Și, deci, ca cetățeni ai Împărăției cerești, să dăm lui Dumnezeu cele ce sunt ale lui Dumnezeu, stând pe temelia învățăturilor Mântuitorului Iisus Christos și slujindu-l cu credință, dragoste și nădejde, legați fiind între noi cu legătura păcii și a dragostei frățești în sânul sfintei noastre Biserici, sprijinind așezămintele noastre bisericesti de binefacere, religioase și culturale, și preamărind astfel numele lui Dumnezeu. Și, preamărind numele lui Dumnezeu, în sufletele noastre se ardă neconținut focul iubirii de Dumnezeu, ca să putem zice cu sfântul Apostol Pavel:... „*nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici căpeteniile, nici puterile, nici cele ce sunt acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncul, nici orice altă făptură nu ne va putea despărți pe noi de iubirea lui Dumnezeu care este în Christos Iisus, Domnul nostru*“.⁶⁾

Iară ca cetățeni ai Împărăției lumești, să dăm Cezarului cele ce sunt ale Cezarului: loialitate, ascultare și supunere capului și legilor țării, ca cetățeni loiali, cari își iubesc pământul strămoșesc, în care se odihnesc părinții, moșii și strămoșii, și care, muncit de ei, i-a hrănit pe ei, și ne hrănește, și cu voia lui Dumnezeu și în viitor ne va hrăni și pe noi și pe urmașii noștri. Aceasta loialitate și iubire de pământul strămoșesc, de glia strămoșească, cere supunere față de autoritatea statului și respectarea legilor lui; cere împlinirea datorințelor cetățenești față de stat tinzându-i mână de ajutor prin prestarea dărilor legale, trebuincioase pentru susținerea organismului de stat, pentru apărarea lui și pentru asigurarea păcii, vieții și avutului cetățenilor, trebuincioase pentru înlesnirea înaintării pe calea progresului cultural și economic în mijlocul popoarelor din lume, și în legătură cu acest progres a ridicării și stabilirii prestigiului nostru ca popor de cultură și ordine; cere jertfire de sine pentru binele comun, căci în binele de comun să cuprindă și binele singuraticilor cetățeni. Și oare cine nu ar dori binele său propriu?

Acestea, iubiții mei, avându-le înaintea ochilor, se mulțămim Bunului Dumnezeu, că ni-a ajutat să ajungem a sârba sfânta Naștere a Domnului nostru Iisus Christos, și să strigăm cu un glas: „*Mărimu-Te Dătătoriuile de viață Christoase, Carele pentru noi acum cu Trupul Te-ai născut din nenuntita și preacurata Fecioară Maria*“.⁷⁾

Și preamărindu-L mergeți, iubiții mei, la casele voastre și sărbați în sânul familiei cu iubiiții voștri sfânta Naștere a Domnului, cu bucurie și veselie duhovnicească.

Darul Domnului Nostru Iisus Christos, și dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărtășirea Duhului Sfânt, să fie cu voi cu toți, — Amin!

Împărtășindu-vă binecuvântarea Noastră arhierescă,

Caransebeș, în Reședința Noastră episcopoească la sărbătorile Nașterii Domnului, anul 1931, iară al Arhipăstoriei Noastre al doisprezecelea

Al vostru tuturor

Cu dragoste părintească :

Dr. Iosif Tr. Badescu.

5) Luca, c. 22. v. 25.

6) Romani c. 8, v. 38-39.

7) Pripeala dela Utrenia Nașterii Domnului.

Astăzi vi s'a născut Mântuitor!

E frig și acum, ca înainte cu 1931 ani, în natură dar mai ales în suflete.

Copilul sfânt, Mântuitorul lumii, Domnul nostru Iisus Christos, care nu avea loc să se nască în ospătăriile calde și primitoare ale Vifleemului, și azi colindă dela palatul bogatului până în bordeiul săracului, cerând conac. Duhul bucuriei curate și înviorătoare al Crăciunului celui dintâi e în luptă aprigă cu duhul lumii, care toate le măsură și le cântărește cu pricepere și mijloace omenești.

Rar întâlnești pe Christos baremi la un colț de masă acolo unde lumini orbitoare umplu încăperile. Și dacă e primit Christos pe vre-o câteva clipe, ani e frig în jurul Său. E sărbătoare aici fiindcă așa arată calendarul nu fiindcă cere sufletul, nu din pricina că s'au slobozit inimele barem pe o zi de mizeriile vieții ca să strălucească în aceea ce poate avea omul mai scump în ființa lui, în iubire. E și poate curat imposibil să schimbi melodia tristă de un an de zile a sufletului pentru o zi.

Să poate să simtă o zi cu soare în suflet când în el un an de zile te-au bătut vânturile grijilor și te-au plouat fără întrerupere lacrimile amărăciunilor.

Păstorii, apăsați de petrele necazurilor lor de toate zilele, când au văzut pe îngerul vestitor „s'au înfricoșat cu frică mare“. Dar îngerul le-a spus „Nu vă temeți“ că iată vă vestesc voaună bucurie mare care va fi la tot poporul că astăzi vi s'a născut Mântuitor“.

Și inimile păstorilor s'au desrobit ca împreună cu îngerii să se bucure de nașterea lui Christos.

Nu fiți străini, nu fiți triști, nu fiți împetriți voi toți pe care v'a robit viața, că Domnul are putere să întărească și să înveselească și inimile voastre ca pe cele ale păstorilor.

Lăsați de Crăciun să serbeze alătura de trupurile voastre și sufletele voastre. Simțiți un gol, o amărăciune, o desnădejde, o greutate de piatră mare, nu vă temeți fiindcă și voaună vi s'a născut azi un Mântuitor.

Nu poți face altăceva fiindcă te simți sec și nemulțumit! Cazi în genunchi și te roagă cu dinadinsul, la început mai greu și apoi tot mai ușor și va trebui să simți că și tu ai Crăciun, și la tine va veni Mântuitorul să-ți însenineze sufletul. Și atunci vei vedea că clipele de slobozenie sufletească pe care ți le

va dăruî Christos plătesc mai mult, decât întreg fastul extern care se desfășură cu ocazia acestei sărbători pe străzi și în încăperi. Vei avea într'adevăr Crăciunul tău cu Mântuitorul tău.

Și acum să ne întoarcem spre casele oamenilor mărunți și săraci. O, voi suflete adânc desnădăjduite, înălțați-vă și voi, fiindcă zadarnic vă depărtați de Christos Mântuitorul. Oricât vă credeți voi streini de Christos, El nu este strein de voi: atunci când voi l-ați respinge mai cu putere, atunci se apropie și El de voi cu toată puterea sa.

Așa cum apele vindecătoare clocotesc în adâncul munților și sfarmă pietrele făcându-ș drum înafară, așa tinde spre voi iubirea lui Christos care numai atunci se poate odihn dupăce a tămăduit ranele.

Cine spune că în sărăcie nu te poți simți fericit, nu cunoaște inima omenească. Să fi cât de sărac și cât de lipsit, ai clipe totuși când cele mai prețioase smaragde și diamante pentru cari se atacă oamenii și se par niște petri nemernice. Oh sufletul omenesc, ascundă-se în ultimele zdrențe, cere mai mult, cere ceva mai mult, cere ceva mai de valoare, cere iubire și dacă oamenii neștiutori nu vi-o îmbie, vi-o dă Christos Mântuitorul. Oh mulțumirea, săturare, nu se aude la ceruri și hainele scumpe nu se văd, dar sărăcia și amarul e întotdeauna văzută și auzită la ceruri, Faimosul Bacuin cu tovarășii săi, cari au crezut, că fânul mâncărilor și al beuturilor și al hainelor scumpe și al stăpânirii poate să ferească lumea, s'a sbătut degeaba și nu a putut să se ferească nici pe sine, a murit părăsit, istovit și nenorocit.

Și cât au fost de fericiți săracii evangheliei cari l-au așteptat pe Christos la colțurile străzilor primind daruri și pentru viața aceasta, și pentru viața cealaltă.

Oh, Christos Mântuitorul este aici și nu vă lasă nici pe voi. Intrați și voi deci pe poarta strâmtă a evangheliei și veți găsi milă și iubire pe care voi o cereți dela oamenii săraci cu sufletele ca și voi.

Primiți-l pe Christos Mântuitorul cu dragostea toată și voi bogați și voi săraci, fiindcă el are să vă umple casele cu aurul simțirii curate cu smirna bogăției sufletești și cu tămâia fericirii.

Dr. Ștefan Cioroianu
protopop ort. rom.

Meditație.**Aspecte din gura peșterii.**

a) Lumea romană. Aici stăpânește forța, dreptul și politica. În mâna acestei puteri e tot pământul. E treierul națiunilor; un aparat de fier, ale cărui brațe se întind dela coloanele lui Hercule până în India. Ingâmfarea și sufletul bolnav au îmbrăcat togă albă cu margini împurpurate. Dă „edict“, poruncă, dar încolo nu se sinchisește de Prunc. Mai târziu va zdrobi oasele apostolilor și aderenților Lui, dar Pruncul va învinge. O, putere sfântă și măreață, o, proslăvită putere a sufletului; mai mare decât forța, decât dreptul și decât politica! Să îmbrăcăm toga acestei puteri.

b) Lumea elină. Aici hotărește mintea, iscusința, cugetarea peștrită: jucăriile celor învinși. O, Iisuse dulce! Tu ești mai mult decât Plato, mai practic decât Zeno, mai adânc decât Héraclit. Totuș, porți pe Tine o umbră, de care se sperie lumea și umbră e, că te temi să nu ni se risipească sufletele de farmecul frumseților din lume. Atâția sunt cari rătăcesc, căci vraja deșertăciunii, vraja vorbelor pompoase tulbură credința lor. Tu însă ne deștepti cu slava personalității tale. Tu îndrumi zăton de drum și creator ai lumii și zăton de drum. Tu nu sunt eu mai mult decât aceștia toți? Așa că urmează-mi mie!

c) Lumea evraică. Aici sufletele gem sub greutatea formelor osificate ale legii. Un popor înfrânt, care a schimbat credința în politică. Ei așteaptă un mesia, care să învingă pe Romani. Și n'a venit așa. A venit un Mesia, care ne învață că viața vesnică e o viață mai presus de formele individualității, ale familiei și ale națiunii. Acestea pot să fie trecătoare; aceea însă nu va pieri nici sub ruinele acestora. Și aceasta e o cântare!

d) Lumea chineză, indică. Aceste vechi culturi au creat labirintul sufletului; un labirint strălucit, cu pagode, un labirint de porțelan, fără ieșire, plin de rezignare și de neputință în progres. Acest furnicar, aceste turme de neamuri nu așteaptă un Mântuitor, căci oricum își simțesc sclăvia, li lipsește patosul nădejzii. Noi însă nădăjduim o continuă descătușare din mizerie!

e) Lumea barbară. E lumea popoarelor rătăcitoare prin codrii, așezată în corturi, sau în case construite pe apă. Peste codrii și peste lacurile lor suspină adierea nopții de Crăciun. Domnul a venit fără să fie luat în seamă și

își trimite binecuvântarea peste barbari. Ei sunt slâncile și piatra lui din cari își va ciopli El biserici, altare și sfinți. O, noapte, sfântă noapte; eu, fiul taților barbari, te salut din inimă. Modelează-mi sufletul după gândurile tale, ca din sângele de barbar să se formeze mărețul chip de Christos.

Prohászka Ottokár, traducere de Pr. F. Codreanu.

Răvaș lui moș Crăciun.

*Moș Crăciune de-altădată, sfânt cu barba colilie
Care vii de multe veacuri aducându-mi bucurie,
Mă gândesc sfios la tine, tot copil crezând că sânt
Și cuprins în mreaja vremii moș Crăciune bun și sfânt,
Începui să-ți scriu răvașul... că ce daruri să-mi aduci
Ca pe plac să-mi faci moșnege tot cum îmi faceai atunci.*

*Dar, pe când scriam la rânduri, socotind ce dar să-mi faci
Pe aripi mi-aduse vântul, plânsul bieților săraci.
Moș Crăciune - am închis ochii 'ntre lacrimi ca 'n oglindă,
— Am văzut pe toți sărmanii, copilași fără obidă,
Carii n'au avut pe lume fericire și noroc,
Carii 'n toiul iernii albe, n'au nici pâne, n'au nici foc.*

*Văduve nenorocite și micuți cu - obraji de ceară
Sărențăroși, schelete 'n sărețe, de pomană vrând să ceară,
Am văzut bătrâni pe drumuri, gârboviți de frig și ger,
Muncitori din alte zile, aruncați în vre'un ungher,
Cari stau și 'așteaptă - acolo alte clipe mai senine
Greu trudiți plângând sărmanii... bucuria ce nu vine! -*

*Și cum îi văzui aievea, suspinând de plâns mereu,
Cu pătrunsă jale 'n suflet, începui să plâng și eu...!
Iar când vrui să-ți scriu în urmă, despre daruri, despre
[mine
Văd că nu mai pot de lacrimi și de jale moș Crăciune.*

*Moș Crăciune de-altădată, sfântule cu ochii vii
Care - aduci 'n noaptea asta felurite bucurie... ,*

*Iată ce mi-i rugămintea ce cu gând curat ți-o fac:
Când cobori din înălțime la bogat și la sărac,
Dă-le 'ndemnul tuturor! Ca la masă când se strâng
Moș Crăciune să nu uite, pe sărmanii cari plâng;
Și din masa lor bogată, ce le-o face cerul dar
Să arunce și lui Lazăr care - așteaptă 'n frig afar'.*

*Și acum închei răvașul Moș Crăciune! și cu bine,
Să ne întâlnim mai veseli... și la anul care vine!*

Poiana 1931.

Pr. Dimitrie V. Anuțoiu.

Poșta consiliului eparhial.

Circularul anexat la foaie este a se detașa și a se păstra în arhiva parohială, având preoții a se conforma dispozițiilor dintrânsul.

N. B. Parohiile din Jugoslavia îl vor primi pe poștă, prin Oficiile protopresbiterale.

Mărire întru Cei de sus și pe pământ pace între oameni bună învoire!

Ce cântare sublimă, ce armonie cerească! Răsunetul ei a trecut peste veacuri și astăzi în cele patru părți ale lumii e cântat de milioane de glasuri cucernice, cari cu ochii îndreptați spre Betlehemul ceresc, dau mărire Celui dintre înălțime și se roagă pentru pacea lumii și bună învoirea între oameni.

Dați mărire lui Dumnezeu, ne învață îngerii din ceruri, prin glasul Sf. Biserici; dați mărire celui ce a făcut cerul și pământul, dați mărire lui Dumnezeu, care pe toate le-a pus sub stăpânirea noastră, dându-ne minte pentru a le cărmui, și înțelepciune pentru a chibzui. Dați mărire lui Dumnezeu începutul începuturilor și purtătorul de grijă a celor văzute și nevăzute.

Și în al doilea rând ne învață Biserica să propovăduim bună învoirea între oameni: pacea și înțelegerea frățească pe pământ. Toți oamenii suntem fiii lui Dumnezeu și deci între noi frați. Ce prinos de recunoștință mai mare pot aduce niște fii tatălui lor, ca pilda unei viețuiri pacifice conlucrând toți în vederea unei stări de măreață înflorire materială și morală.

„Ce este bine și ce este frumos, fără numai a locui împreună frații“, cântă Sf. Biserica.

Pacea și bună înțelegerea între fii unui neam și între popoare, aduc cu ele vremuri de fericită viețuire. Această sfântă pace și cerească bună înțelegere aduc belșug și stare fericită; surplusul de muncă și de bogăție se transformă în școli așezăminte culturale, prețioase podoabe ale sufletului, — în spitale și instituții de binefacere unde se alină durerea atâtor suferinți și se smulg din ghiarele morții mii și mii de vieți.

Pedealtă parte mânia, ura și desbinarea aduc cu ele întunecat noian de suferințe și mizerii.

Neînțelegerea dintre fiii aceluiaș neam dă naștere la turburări sociale, stagnează bunul mers al statului, aduce sărăcie și decădere.

Neînțelegerea dintre popoare aduce cu sine valuri de sânge și distruge tot cece este cultură și prosperitate. Locul adevărului îl ia forța, iar omul devine cel mai feroce animal. Mintea sa, darul cel mai de preț dat de Dumnezeu omului este pusă în folosul distrugerii și al pustuirii.

Ceace generații întregi s'au străduit a dura timp de veacuri îndelungate, sunt nimi-

cite într'o clipă, iar spectrul negru al morții plutește peste împărăția ruinelor.

Dar momentele de reculegere nu întârzie să vină și oamenii văd greșala pe care au făcut-o. Ceace s'a distrus însă nu se mai poate reface decât cu greu și alteori nici-odată. Urmașii își cheltuesc munca întregi lor vieți pentru a reface în mod nedesăvârșit ceace ura și mânia au distrus.

Unde n'ar fi ajuns omenirea dacă toată această energie cheltuită în scopul de a nimici ar fi fost întrebuințată pentru noi creațiuni?

Ar fi fost fără îndoială un uriaș pas în viața lumii. Vina celor ce seamănă ura și neînțelegerea este cu atât mai mare, cu cât însuși Dumnezeu a venit pe pământ pentru opera de împăcare cu Cerul și pentru întro-narea bunei înțelegeri între oameni.

Creștini binecuvântați! Fie ca luminata zi a Nașterii Domnului să fie pentru noi fericit prilej de pace rodnică și unire sufletească întru lucrurile cele bune.

Fie ca tuturor laolaltă și fiecăruia în parte să ne ajute Domnul a fi propovăduitorii păcii și organe de înfrățire a fiilor acestui neam. Fie ca de fericirea împărăției cerești făgăduite de Mântuitorul să ne împărtășim toți și încunjuțați de mărirea luminei cei neapropiate din jurul Tronului Celui născut din Fecioară, să cântăm cântarea cea îngerească: Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bună învoire.

• Dimitrie V. Anuțoiu, preot.

Ș T I R I

Serbători fericite

dorim tuturor colaboratorilor, prietenilor și cetitorilor „FOII DIECEZANE“.

Locale.

La vecernia de Duminecă, a predicat părintele protopresbiter Cons. ref. eparhial Romul G. Ancușa. Vorbind despre *mamă*, Dsa a știut să evoace toată duiosia care se leagă de acest cuvânt, cel mai frumos, cel mai gingaș de pe pământ. Predica, însoțită de toată verva și puterea de convingere, a fost ascultată cu multă atenție; storcând ici-colo lacrimi din ochii mamelor.

Producțiune artistică-literară, aranjează a treia zi a sărbătorilor Nașterii-Domnului, Duminecă în 27 Decembrie 1931, secția București a „Cercului Academic Bănățan“. Programul se compune din coruri, declamări și piesa „Comedia Zorilor“.

Aducem la cunoștința On. public cetitor, că

CALENDARUL

ROMÂNULUI

PE ANUL

1932

anul al XLIV-lea

a apărut și se află de
vânzare la Librăria noastră

Diecezană pentru prețul de 25 Lei.

„CALENDARUL ROMÂNULUI“

este cel mai vechi și mai bine redactat calendar
din părțile bănățene, care și de astădată apare cu un
bogat material literar, șematismul diecezei noastre,
■ ■ ■ târgurile din Bănat și Ardeal etc. ■ ■ ■

Tipografia și Librăria Diecezană
— din Caransebeș —